

Och kragtag med böljorna tar,
 Se, hvilken skåra i djupet han skar,
 Se, hvilken kurril som klappar mot bogen!
 Lotsen sin snugga i mungipan har
 Och stundom i storskotet drar.
 Lugnt han frestar, vid vindens tjut,
 Om virket är godt uti nordanskogen,
 Håller om rorpinn, med ögat förut,
 Sin solbrända femfingers-knut.

Svartgråa skyarna jaga hvarann
 Och spökliskt i rymderna simma!
 Ila och gno, som de körde med spann,
 Och sandhvirfveln far likadan.
 Gapa mot hafvet och se hvem som kan,
 Jag kan ej lotsbåten mera förnimma:
 Toppen i vågorna plötsligt försvann.
 Farväl! Jag försvinner som han.
 Natten spänner sin mörka pell.
 Och jorden sig dränker i dugg och dimma.
 Fyrbåken tänds uppå Korsö håll,
 Nyss ombyggd af kapten Sandell.

Böljor, farväl! Jag är trött på er dans,
 Och dito, I vindar, som brusen!
 Ack, om det nu blott ett himlaljus fanns
 Eller en lysmask tillhands!
 Hvar är nu vägen? Jo, här någonstans.
 Der ser jag hemmet och der brinna ljusen,
 Der kan man få sig en fin pomerans
 Och komma till trefnad och sans.
 Kära, bränsle på spiseln lägg,
 Ty nu är jag svulten och våt och frusen!
 Nu vill jag torka mitt våta skägg
 Och hänga min lyra på vägg.

